

Iran Data Portal

Speaker or Agency: Mir-Hossein Mousavi

Title: Mir Hossein Mousavi's statement for the anniversary of "Student Day" (16 Azar, Dec 7th)

Language: English, Persian

Western Date: 7 December 2009

Persian Date: 15 Azar 1388

Source: <http://www.facebook.com/notes/mir-hossein-mousavi-myr-syn-mwswy/mir-hossein-mousavis-statement-16-for-student-day-with-full-english-translation-/196277457605>, <http://khordaad88.com/?p=814>

Mir Hossein Mousavi's statement for the anniversary of "Student Day" (16 Azar, Dec 7th)

"Your fronts all are falling one after another in the conscious of people"

In the name of God, the compassionate and the merciful

I congratulate the coming anniversary of Qadir Eid to the Muslim nation of Iran. I pray the great God to get our nation and all the Muslims around the world closer to the ideals of the person [Imam Ali] who the Qadir occasion belongs to. In this time of celebration, the Shiite wishes wellbeing and prosperity for one another and ask each other for gifts that would help them accomplish such wishes. They wish for a fine destiny for our nation and country especially in these crisis stricken times. It is expected from us to commit to the same action. It was still our duty to fulfill the wish [of putting our nation onto a path to a find destiny] even if this expectation did not exist. What we can do in this regards is to maintain loyalty in looking for the good [of our nation even when it is not accepted as is]

and persistence in thinking for the future [of our nation even when it is not called as such.] Dangers ahead are too serious to let us or others think of our own interests, and the realities we face are too severe to disappear through ignorance. With the help of the atmosphere of elegance that the eid has provided in addition to the anniversary of 16th of Azar (December 7) as the day of University Students, no topic would be better to talk about other than a solution to our current crisis; a pill that is not necessarily bitter to swallow if we put away our prejudgments.

University Student day is ahead of us. In our modern history student movement has always been the flag-bearers and has acted as the reason and purpose for people's movement. During the bitter days following the coup, and in some of the darkest times in the history of our nation when all hope seemed to be lost, what happened in the 16th of Azar of 1332 (December 7 of 1953) was a clear sign that the spirit of people and their historical demands are still alive. Those 'three drops of blood' and 'three godly Azar' (pun: Azar is the name of the month in the Iranian calendar, but also means flares of fire) that created a basis for the University student day are after half a century later still a vivid and enlightening reminder in the memory of people because they signified the existence of greater reality in the lives of people. In the years and generations that followed these signs were maintained through the student movements and still does. For countless reasons, the society does not reveal its inclinations to those who only see the appearance. Great transformations are often accused to happen suddenly such that they refuse the political players the opportunity to adjust. Of course, basically no transformation has been realized suddenly, it is only their manifestation and rise that takes a sudden form. In such

conditions, signs that tell of the unknown abyss of society are truly invaluable. The student movement in our modern history has always contained reports of formation of deep political and social currents in our society. If the officials have had reacted to this role [of university students] tactfully in the past and now, we

would have had a smooth path toward development and advancement. Instead, they violently break these invaluable artifacts. They rather pacify themselves that silencing a couple of loud and young individuals would solve the problem as if removing the question would remove the problem from its origins. This is story that we have heard over and over. It is the same story of ignorance towards realities, and interpretation of news from social conditions to the taste of a group in power. No era of power has ever ended without at least a few signs of such stories. [Quoting Quran:] "They said that these are an insignificant group", as these days they (referring to Ahmadinejad directly) say they are but a dust. "And they enrage us." "And we are all at the state of readiness [to fight them.]" "So God threw them away from the gardens where springs originated." "and from their treasures, and desired positions."

It is very sad and bitter to see the same mistakes repeated despite all the similar lessons in the recent past in and even further: those who insist on saying that people are calm again and it's only the university students now; and that among the universities, it is only those universities in Tehran that are not calm, and among those there even fewer universities server as leaders.

They think that in these leader universities there are couple of organizing centers run by several young members and that if they were to be expelled from the campus, or threatened to deny continuing their education, even they would quite down and that would be the end of story. Ok! But these students were threatened, and they were expelled, why is the story still dragging on?

It is because the student movement is a proof of realities greater than itself. Alas, I wish they would appreciate this. I wish they would learn from the insight such a movement is providing to the transformations in the distant and far future so that they would adjust accordingly, especially in times like this when university students are not a minority group but constitute one of the most expansive and active social layers in our society. Right now, there is one university student out of every 20 Iranians. If those responsible in power had paid attention to the

university students' role as a proof and sign to our future, today we would not be in such a critical condition.

Of course, this story has two sides to it. University movements are only as strong and as rooted as the relation of their message to real inclinations within the society because the power of social movements [or the student movement for that matter] is tied to the necessities which create and sustain them. When our generation was participating in the student movement, it clearly saw how effective is its connections to the society essential to sustain its strength.

During that time there were many inclinations among the students. If the student Islamic

Committees were the strongest it was because they were representing a greater number of Social realities.

Many of the activist students of today will be the leaders of tomorrow. This is an additional reason why they should not stop serving as the symbol of our social realities. Their vitality and strength depends on this. The secret to the success of politicians is the same thing. They will be able to server their country or at least remain powerful only until they are willing to understand the needs and inclinations of their society, and even become the symbol and proof of such needs and inclinations. This thought that someone can rule over people despite their inclinations is nothing but an illusion. Even when a government manages to survive by relying on repressive forces it is in fact only relying on society's inclinations to remain indifferent towards oppression, although such an indifference will never last forever.

Our society is experiencing the greatest transformations these days. Who is to deny this truth after the incidents seen during the recent months? What is the exact nature of such a transformation? This is the greatest question to us and our opponents. If they know what great and prosper phenomenon is heading our way, they too will put away their helmets and batons and start seeking for means to look after this delicate plant that has just risen out of our land. Among many beauties of the days before election, the most beautiful phenomenon was the

gathering of people with different tastes .to become successful about that they did not put aside their differences and diversities, but recognized them. No one found it necessary to lose their identity in order to contribute in this integration and become a different person. There was a joy in that integrating which was accepted by our nature. The green human chain that surrounded our cities was not an untruth show. We were not supposed to ignore each other's fate after passing that bridge and our spirits didn't want to scatter after experiencing that integration.

Undoubtedly such a thing is a sign of rising growth and dignity in the life of a nation.

The dignity of a nation is not based on being rich or powerful, they are only small parts of its effects. The dignity of a nation is based on the greatness of its spirit. Dignity is when we can have apparently incompatible affairs together. A small house is a place only for "me", but in a big house there is also space for others. An employer which has small spirit thinks he can not exceed property but by assaulting labor's rights, while a great employer knows that benefiting others, is the only way of gaining benefit. The difference of small employee and a great employee is also the same. Based on thousands of reasons, the only way of benefiting is to benefit others, but those who are small do not have enough capacity to infix others on them. It is also the difference of a religious which is big and a religious that is small. A great religious is Imam Sadeq (6th Imam of Shiite) who sat in the house of god and had conversation with an atheist. The truth of the house of god is his heart that has capacity for everyone, and respects everybody's right, the right of living, right of hearing, right of choosing, and the right to make mistakes, the right to be great. Yes, being great, otherwise, what a great person has to do with a small person? They see an irreligious in a place where can face the beauties of religion. If could not find a truth, do not ignore the possibility of understanding it by others, or they can be small and ignore whatever they have not heard before, whatever they cannot understand, and

without sitting and listening to understand it recognize other ideas baseless. Our nation is now showing the signs of its greatness; this is that wonderful change which our nation was in search of experiencing it. Of course what is important is that this greatness and not its signs. I repeat its signs to believe that it comes like spring and changes our lives, to believe in its consecration and do not scare of changes it will bring. This is that growth that our revolution was founded based on. Sometimes passed, and we neglected it, but our god did not neglect. He developed the seed which was planted 30 years ago by many hopes, until now when its sprouts are ahead of us.

The greatness symbols of a nation are qualities that are expected from a brave human being. A man who has no ideal is a man worth nothing. However, who can be an idealist while not losing the touch of reality? A brave human being and a great nation.

If people are still demanding the full execution of the Constitution as their main slogan despite of all those bitter scenes they have seen in the last months, is not because their other demands cannot be met. It was only and only the realistic sense of people and their wisdom that did not allow a volatile and radical reaction to the horrendous behavior of the rulers.

In another example, imagine the quality of bravery. The courage that a brave person (like a father who is defending his young daughter) shows is not with an uproar. It is not without a foresight and it is not necessitated with accepting an unreasonable price. However, [this courage] is more fearsome and more effective than the strength of others. Haven't you seen this level of courage in the brevity that people demonstrated?

In another instance, adaptability of a brave person is not translated into giving in. It only means that (s)he has many problem solving options. In the last six months any window [of opportunity] that people opened was closed. However, they have created new solutions without leaning towards confrontations and without compromising on their ideals.

As another example, look at the patience and firmness in the movement of people.

They live their demands in such patience that it looks like they have lived them for a hundred years; A patience that exhausted their opponents; a patience that resembles growth. As another example, a brave human being is someone who has self-confidence i.e. he is aware of the values that exist within him. We have not been like this for a long time. We had to keep our heads down. The self-confidence of our nation was taken away in two centuries of subordination, until the Revolution repaired this fallen barricade. However, did we reach this goal immediately and cleared the historical damages from our souls?

So why were we surprised when our artists were praised throughout the world? As if we did not even suspect ingenious form an Iranian. Or as if we were so pessimistic, that if we had the slightest praiseworthy feature in ourselves we were looking through the conspiracy theories. Does a brave human being react like this if he is praised? Or is he aware of his qualities such that neither applauds make him overwhelmed with joy nor deviate him from his path. In the last few months the nation of Iran was praised tremendously. Now compare our people's reaction to these applauds to their previous reactions so that you believe the essence of our society is experiencing their symbols of greatness.

It is mentioned in our 20-year Perspective Document that Iran must be the most powerful country of the region in the year 1404 [2025 in Georgian Calendar]. Are we supposed to tell the truth about our greatness to the world and the region or are we supposed to lie in that year? Are we just supposed to wear the big clothes to look great while we have not grown and prospered? Are we just supposed to inaugurate uncompleted civil projects in the level of the countries in the region? Are we supposed to consider our lost cause [diplomatic] travels as victories with the help of the media? Are we expected to put ourselves in the middle of continued controversies and contempt others so that we can claim greatness? Or are we supposed to be really powerful? I ask this question because I believe that a country is only great when it has a great nation.

Our wish came true and our great nation matured to a well-deserved degree, only by relying on itself. However, the problem is that this great nation will not keep quiet if its votes are taken away. A great nation does not tolerate degraded elections with fixed results. When a nation becomes great, its [public] servants can no longer tell the people what to eat, where to go, who to elect, and whom or what to trust. This great nation expects the guardian council to convince them of the legitimacy of the elections. They don't accept from the council to claim only one thing [that everything is ok] and to annul all the observations and documented facts.

They ask us to forget about the election results as if the problem is only the elections. How are we supposed to explain that it is not so? The problem of our people is not who the head of the government is or who is not. The problem is that this some are blustering their ego to the face pride of great nation. What makes people angry is that their greatness is denied explicitly.

Don't you want to be the government and for us not to? The way is to pay attention to the reality: people have no fraternity agreement with anybody. They choose the one who has more respect for their greatness. Paying attention to this fact will solve the election problem too, but if neglected be aware that the problem is not going to be limited to just the election results.

[Dear] brothers of ours! If you are not getting anywhere with your enormous efforts cumbersome costs, perhaps you have mistaken the battlefield. You fight people on the streets, but you are constantly losing your dignity in people's minds. So you won't tolerate the celebration of Azar 16th in the universities, what you are going to do with Azar 17th, and Azar 18th? How do you capture the minds of those who saw with their eyes your useless battles in the universities and your fear? Even if you silenced all the students, what are you going to do with the reality of the society?

These are the words we say with good intentions, but they don't listen. If they listened, we would have been very close to victory. The victory I speak of is not that of any specific party; it's the expanding of the nation's maturity; the victory

that makes the people, individually and in groups, greater, to the point that even the warder will be ashamed.

Recently I heard that Basij in one of the universities has given the opportunity of speaking up to the opposition. That's a good start. I also heard that they gave each other green scarves as gifts for Qadir eid. From our point of view this is the greatest gift. It wasn't us who chose green. It was green that chose us. Is it possible for green to choose our brothers too? We think it's possible, because the good-hearted is one who doesn't look at the deceiver's deception and the way to becoming green is not closed to anyone.

بیانیه ۱۶ موسوی به مناسبت شانزده آذر

بسم الله الرحمن الرحيم

عید سعید غدیر را به ملت مسلمان ایران تبریک می‌گویم و از خداوند متعال نزدیک شدن به آرمان‌های صاحب غدیر را برای آنان و تمامی مسلمانان جهان مسئلت می‌کنم. در این عید شیعیان برای هم برکت و بهروزی آرزو می‌کنند و از یکدیگر تحفه‌هایی را می‌طلبند که به تحقق چنین آرزوهایی کمک کند و متضمن سرانجامی نیکو برای ملت و کشور خصوصا در شرایط بحران‌زده کنونی باشد. چنین انتظاری از ما نیز هست و حتی اگر این انتظار وجود نداشت برآورده کردن آن وظیفه‌ای بر عهده ما بود. برای این منظور کاری که از ما برمی‌آید صمیمیت در خیرخواهی است، حتی اگر آن را نپذیرند، و پایداری در دوراندیشی است، حتی اگر چنین نامی بر آن نگذارند. خطرهایی بزرگتر از آن در پیش است که چه ما و چه دیگران از خویشتن یاد کنیم و واقعیت‌هایی سترگتر از آن در برابر قرار دارند که با نادیدن ناپدید شوند. با استمداد از لطافتی که فضای عید ایجاد کرده است و با استفاده از فرصتی که روز شانزدهم آذر به وجود می‌آورد چه چیز بهتر از پرداختن به آنچه می‌تواند داروی درد امروز باشد؛ دارویی که الزاما تلخ نیست، اگر پیشداوری‌ها را کنار بگذاریم.

روز دانشجو در پیش است. در تاریخ معاصر ما جنبش دانشجویی همواره نوعی پرچم و گواه برای حرکت مردم بوده است. در روزهای تلخ بعد از کودتا و در تاریکترین برهه از تاریخ ملت ما، زمانی که همه آرزوها برباد رفته به نظر می‌رسید آنچه در شانزدهم آذر ۱۳۳۲ روی داد شهادی بود که معلوم می‌کرد روح مردم و خواسته‌های تاریخی‌شان هنوز زنده است. آن «سه قطره خون» و آن «سه آذر اهورایی» که روز دانشجو را پایه گذاشتند، اگر پس از نیم قرن هنوز از تازگی، درخشندگی و اهمیت برخوردارند، به خاطر آن است که نسبت به وجود و حیات واقعی‌تری عظیم‌تر در جان مردم شهادت دادند. این گواهی در سال‌ها و نسل‌های پس از آن نیز از

سوی جنبش دانشجویی ادامه داشت و هنوز ادامه دارد. جامعه به دلایل بسیار گرایش‌های در حال تکوین در بطن خویش را پیش چشم کسانی که تنها به ظاهر آن می‌نگرند نمایان نمی‌کند. دگرگونی‌های بزرگ معمولاً متهمند که یکباره روی می‌دهند و از بازیگران سیاسی فرصت هماهنگ شدن با خود را دریغ می‌کنند. البته در حقیقت هیچ تحولی دفعتاً تحقق نیافته است؛ تنها بروز و ظهور تغییرهاست که شکلی دفعی دارد. در چنین شرایط گواهایی که از اعماق ناپیدای جامعه خبر می‌دهند به راستی ارزشمندند.

جنبش دانشجویی در تاریخ معاصر ما همواره حاوی گزارش‌هایی از شکل‌گیری جریان‌های عمیق سیاسی و اجتماعی در متن جامعه بوده است. این نقشی است که اگر حاکمان با درایت برخورد می‌کردند می‌توانست و می‌تواند برای عبور کم‌هزینه به سمت توسعه و پیشرفت بیشترین بهره‌ها را برساند، اما آنان خشمگینانه این نشانگر ذی‌قیمت را می‌شکنند؛ آنان دوست دارند به خود تسلی دهند که حرکت‌های دانشجویی جز غوغای چند جوان پرسروصدا نیستند که اگر خاموش شوند صورت مسئله از اساس پاک خواهد شد؛ داستانی تکراری از انکار واقعیت‌ها و تلاش برای تولید و تفسیر اطلاعات مطابق میل دولتمردان که تقریباً هیچ عهد تاریخی بدون شمه‌ای از آن پایان نیافته است. آن هولاء لشرذمه قلیلون، (گفتند که) اینها گروهی ناچیزند (به قول امروزی‌ها خس و خاشاکی بیش نیستند)، و انهم لنا لغائظون، و آنها ما را به خشم می‌آورند، و انا لجمیع حاذرون، و ما همگی در آماده‌باش به سر می‌بریم، فاخر جناهم من جنات و عیون، پس خداوند آنان را از باغ‌ها و چشمه‌سارها بیرون کرد، و کنوز و مقام کریم، و از گنج‌ها و از جایگاه دلپسند.

چه تلخ است اگر پس از این همه عبرت‌های دور و نزدیک مشابه این خطا هنوز در رفتار کسانی دیده شود؛ آنهایی که اصرار دارند بگویند مردم دیگر ساکت شده‌اند و فقط دانشجویان مانده‌اند؛ در دانشگاه‌ها هم فقط تهران ناآرام است، از تهران هم فقط دانشگاه‌های مادر هیاهو می‌کنند، آنجا هم کانون جنبش و جوشش، چند نفر جوان غریبند که اگر آنها را به اخراج از خوابگاه و محرومیت از تحصیل تهدید و محکوم کنیم داستان تمام می‌شود. خوب! تمام این کارها را کردید، پس چرا داستان تمام نشد؟ زیرا حرکت دانشجویی گواه بر واقعیت‌هایی بزرگتر از خویش است. ای کاش قدر آن را می‌دانستند، از پیش‌آگهی‌هایی که درباره تحولات دور و نزدیک می‌دهد درس می‌گرفتند و خود را با این تغییرات هماهنگ می‌کردند، خصوصاً اینک که دانشجویان نه مستوره‌ای کوچک از مردم، که یکی از وسیع‌ترین و فعال‌ترین قشرها را تشکیل می‌دهند. درحال حاضر از هر بیست ایرانی یک نفر دانشجویست. متصدیان امور اگر پیش از این به نقش آنان به عنوان گواه فردا توجه کرده بودند اینک در چنین بحرانی قرار نداشتند.

البته این یک قاعده دوسویه است. حرکات دانشجویی هم به اندازه‌ای که از تمایلات واقعی جامعه خبر بدهند نیرومند و ریشه‌دارند، زیرا قدرت نهادهای اجتماعی در گرو پابندی به ضرورتی است که آنها را ایجاد و ایجاب

می‌کند. نسل ما آن زمان که در حرکات دانشجویی شرکت داشتیم به روشنی می‌دید که پیوند با متن جامعه تا چه حد در توانایی‌هایش موثر است. در آن زمان گرایش‌های بسیاری میان دانشجویان به چشم می‌خورد. اگر انجمن‌های اسلامی از همه قوی‌تر بودند به خاطر آن بود که از واقعیت‌های اجتماعی بیشتر نمایندگی می‌کردند.

بسیاری از فعالان دانشجویی امروز، گردانندگان فردای جامعه خواهند بود و این دلیلی مضاعف است تا مظهریت از واقعیت‌های اجتماعی را از دست ندهند. قدرت و سرزندگی آنها در گرو این رمز است. راز موفقیت سیاستمداران نیز همین است. آنها تا اندازه‌ای که بتوانند خواست‌ها و تمایلات جامعه را بشناسند و با آنها منطبق شوند، بلکه تجلی و گواه آنها قرار بگیرند، قادرند به کشور خود خدمت کنند، یا لاقلاً قدرتمند باقی بمانند. و این تصور که کسی می‌تواند به رغم گرایش‌های مردم بر آنان حکومت کند بیشتر از یک توهم نیست. حتی زمانی که یک دولت موفق می‌شود با تکیه بر نیروی سرکوب موجودیتش را حفظ کند فی‌الواقع از انطباق خود با آمادگی جامعه برای تمکین در برابر زور ارتزاق کرده است، گرچه این تمکین هم تا ابد نمی‌پاید.

جامعه ما اینک شگرف‌ترین تحولات را تجربه می‌کند؛ بعد از حوادثی که چند ماه گذشته به خود دید کیست که بتواند این حقیقت را انکار کند؟ ماهیت دقیق این دگرگونی چیست؟ این بزرگترین سوال برای ما و برای مخالفان ماست. آنان نیز اگر بدانند که چه رویداد عظیم و مبارکی در راه است، کلام‌خودها و چوب‌دستی‌هایشان را کنار می‌گذارند و به دنبال ابزارهایی برای پرستاری از این گیاه پاک که در خاک ما جوانه زده است می‌روند.

در میان زیبایی‌های بسیاری که روزهای پیش از انتخابات را نورانی می‌کرد زیباترین پدیده جمع شدن مردمی از سلیقه‌های گوناگون گرداگرد هم بود. آنها برای آن که به این کار موفق شوند تفاوت‌ها و تنوع‌هایشان را کنار نمی‌گذاشتند، بلکه به رسمیت می‌شناختند. کسی لازم نمی‌دید که برای شرکت در این یکرنگی هویت خویش را از دست بدهد و دیگری شود. در آن یگانه‌شدن‌ها حظی وجود داشت که فطرت‌هایمان می‌پسندید. آن زنجیره‌های سبز انسانی که شهرهای ما را فرا گرفت نمایشی تهی از حقیقت نبود. قرار نبود بعد از آن که از پل گذشتیم به سرنوشت یکدیگر اهمیت ندهیم و جان‌هایمان نمی‌خواست که پس از چشیدن طعم آن یگانگی از نو پراکنده شویم. چنین چیزی بدون تردید نشانه‌ای از طلوع بزرگی و رشد در حیات یک ملت است.

بزرگی یک ملت در ثروتمند بودن یا قدرتمند شدن نیست؛ اینها فقط بخش کوچکی از آثار آن است. بزرگی یک ملت در عظمت جان اوست. بزرگی به آن است که بتوانیم امور ظاهراً ناسازگار را با هم داشته باشیم. خانه کوچک مکانی است فقط برای «من»، اما در خانه بزرگ برای دیگران هم جا وجود دارد. کارفرمایی که جانش کوچک بود فکر می‌کرد جز با تجاوز به حقوق کارگران نمی‌تواند مالی بیندوزد، حال آن که کارآفرین بزرگ تنها راه سود بردن را سود رساندن می‌بیند. همین‌گونه است تفاوت کارگر کوچک و کارگر بزرگ. به هزار دلیل تنها

راه بهره‌مند شدن این است که همه با هم بهره‌مند شوند، اما کسانی که کوچکند ظرفی ندارند که در آن دیگری هم بگنجد. همچنین است تفاوت دینداری که بزرگ است و دینداری که کوچک است. دیندار بزرگ امام صادق (ع) است که در خانه خدا می‌نشیند و با منکر خدا حکیمانه گفتگو می‌کند. حقیقت خانه خدا همان قلب اوست که برای همگان جا دارد و برای همه حق قائل است؛ حق زیستن، حق شنیدن، حق برگزیدن، حق اشتباه کردن، حق بزرگ بودن. آری بزرگ بودن، و الا بزرگ به کوچک چه کار دارد؟ غیردیندار را در جایگاهی می‌بیند که می‌تواند به زیبایی‌های دین رو کند، اگر نتوانسته است حقیقتی را بیابد احتمال درک آن را از سوی دیگری نادیده نگیرد، یا می‌تواند کوچک باشد و هر چیزی را که نچشیده است انکار کند؛ هر چیزی را که درک نمی‌کند ترک کند و بی‌آن‌که بنشیند و برای فهمیدن گوش بدهد، عقاید دیگران را بی‌اساس بخواند.

ملت ما اینک دارد نشانه‌های بزرگی خود را به نمایش می‌گذارد؛ آن تحول شگرفی که جامعه ما در تکاپوی تجربه آن است این است. البته چیزی که اهمیت دارد خود این بزرگی است و نه نشانه‌های آن. نشانه‌هایش را باز می‌گوییم تا خود آن را باور کنیم که چونان بهار از راه می‌رسد و حیات ما را دیگرگون می‌کند؛ تا به مبارکی آن ایمان بیاوریم و از تغییراتی که ایجاد می‌کند نترسیم. این همان رشدی است که انقلاب ما به امید آن بنا نهاده شد. چندی گذشت و از آن غافل شدیم، ولی پروردگاران غافل نشد. بذری را که سی سال پیش از این با هزار امید در خاک خود کاشته بودیم پرورش داد تا اینک که جوانه‌هایش را پیش‌رویمان قرار داده است.

نشانه‌های بزرگی یک ملت شبیه به صفاتی است که از یک انسان رشید انتظار می‌رود. کسی که آرمان ندارد هیچ نمی‌ارزد، اما کیست که بتواند در عین آرمان‌گرایی ارتباط خود را با واقعیت‌ها از دست ندهد؟ یک انسان رشید؛ و یک ملت بزرگ. اگر مردم علیرغم تمامی صحنه‌های تلخی که در این چند ماهه دیده‌اند همچنان اجرای بدون تنازل قانون اساسی را شعار محوری خود می‌دانند به آن خاطر نیست که اگر چیز دیگری بخواهند به آنها داده نمی‌شود. تنها و تنها حکمت و واقع‌بینی مردم بود که اجازه نداد رفتار زشت حاکمان به واکنش‌های عصبی و لجام‌گسیخته بیانجامد.

به عنوان مثالی دیگر صفت شجاعت را در نظر آورید. شهامتی که یک انسان رشید (مثلا یک پدر در دفاع از دختر جوانش) نشان می‌دهد همراه با هیاهو نیست، مانع از دوراندیشی و مستلزم قبول هزینه‌های بی‌دلیل نیست، اما هول‌انگیزتر و اثرگذارتر از زور بازوی دیگران است. آیا مشابه این کیفیت را در شجاعتی که مردم ما به نمایش می‌گذارند مشاهده نمی‌کنید؟

به عنوان مثالی دیگر انعطاف یک انسان رشید به معنای وادادگی نیست، بلکه بدان معناست که او برای رسیدن به مقصود خود پر از رام‌های گرم‌گشاست. در طول شش ماه گذشته هر روز روزه‌هایی که مردم می‌گشودند

بسته می‌شد و آنان هربار بدون آن که به رودر روی کشیده شوند یا آرمانشان را کنار بگذارند رامحل‌های جدید خلق می‌کردند.

به عنوان مثالی دیگر به صبر و متانتی که در حرکت مردم وجود دارد نگاه کنید؛ خواسته‌هایشان را چنان با حوصله‌ای زندگی می‌کنند که گویی می‌توانند صد سال آنها را زندگی کنند؛ حوصله‌ای که مخالفانشان را خسته کرده است، حوصله‌ای که از رشد حکایت می‌کند.

و به عنوان مثالی دیگر انسان رشید کسی است که اعتماد به نفس دارد؛ یعنی نسبت به ارزش‌های وجودی خود آگاه است. برای زمانی طولانی ما این‌گونه نبودیم. سرهای ما فرو افتاده بود. دو قرن وابستگی خودباوری را از ملت ما گرفته بود، تا این که انقلاب ترمیم این باروی فروریخته را آغاز کرد. ولی آیا بلافاصله به این هدف رسیدیم و عمق روح خود را از آن لطمه‌های تاریخی پاک کردیم؟ پس چرا وقتی هنرمندانمان در جهان مورد تحسین قرار می‌گرفتند متعجب می‌شدیم؟ انگاری احتمال هم نمی‌دادیم که از ایرانی هنری سر بزند، یا اگر بدبین بودیم بی‌باور به آن که ممکن است کمترین نکته قابل‌ستایشی در ما وجود داشته باشد به دنبال ردپای توطئه می‌گشتیم. آیا اگر یک انسان رشید هم مورد تحسین قرار گیرد این‌گونه واکنش نشان می‌دهد؟ یا او از فضائل خویش آگاه است، به قدری که تمجیدها نه جانش را ذوق‌زده می‌کند و نه مسیرش را تغییر می‌دهد. در چند ماه گذشته ملت‌ها ایرانیان را بسیار ستودند، اما واکنش مردم ما را در مقابل این تحسین‌ها با گذشته مقایسه کنید تا ایمان بیاورید که جان جامعه ما دارد نشانه‌های عظمت را تجربه می‌کند.

در سند چشم‌انداز بیست ساله آمده است که ایران باید در سال ۱۴۰۴ قدرت اول منطقه باشد. آیا قرار است در آن سال ما به منطقه و جهان راست بگوییم که قدرت بزرگی هستیم یا دروغ بگوییم؟ آیا قرار است در حالی که هنوز بزرگ نشده‌ایم لباس‌های بزرگ بپوشیم تا عظیم به نظر برسیم؟ آیا قرار است در سطح کشورهای منطقه طرح‌های عمرانی نیمه‌کاره افتتاح کنیم، یا سفرهای شکست‌خورده‌مان را با امدادهای رسانه‌ای پیروزی بنامیم، یا خود را کانون دائمی جنجال‌ها قرار دهیم، یا با تحقیر دیگران و توهین به آنان ادعای عظمت کنیم؟ یا قرار است واقعا قدرتمند باشیم؟ این سوال را از آنجا می‌پرسم که یک کشور تنها زمانی بزرگ است که ملتی بزرگ داشته باشد.

دعایمان مستجاب شد و ملت با تکیه بر زنان خود به بلوغ و رشدی که شایسته او بود رسید، منتهی مشکل آن است که یک ملت بزرگ نمی‌نشیند تا در روز روشن رایش را ببرند و هیچ نگوید. یک ملت بزرگ انتخابات درجه دو انتصابی را تحمل نمی‌کند. وقتی که یک ملت بزرگ می‌شود دیگر خدمتگزارانش اجازه ندارند به او بگویند چه باید بخورد و کجا باید برود و چه کسی را برگزیند و به چه چیز و چه کس اعتماد کند. یک ملت

بزرگ از شورای نگهبان انتظار دارد آنها را قانع کند که تقلبی در انتخابات روی نداده است، نه آن که تنها یک ادعا پیش رویشان بگذارد و ادعای خود را باطل کننده انبوهی از مشاهدات و مستندات بداند.

از ما می‌خواهند که مسئله انتخابات را فراموش کنیم، گویی مسئله مردم انتخابات است. چگونه توضیح دهیم که چنین نیست؟ مسئله مردم قطعا این نیست که فلانی باشد و فلانی نباشد؛ مسئله آنها این است که به یک ملت بزرگ بزرگی فروخته می‌شود. آن چیزی که مردم را عصبانی می‌کند و به واکنش وا می‌دارد آن است که به صریح‌ترین لهجه بزرگی آنان انکار می‌شود.

مگر نمی‌خواهید که ما نباشیم و شما باشید؟ راهش توجه به این واقعیت است؛ مردم با زید و عمرو عهد اخوت ندارند و آن کسی را بیشتر می‌پسندند که حق بزرگی آنان را کامل‌تر ادا کند. این مسئله‌ای است که توجه به آن نه فقط گره انتخابات، که هزار گره دیگر را نیز می‌گشاید. و اگر بنا باشد حل نشود آرزو کنید که دامنه‌های مشکل در یک انتخابات، محدود بماند.

برادران ما! اگر از هزینه‌های سنگین و عملیات عظیم خود نتیجه نمی‌گیرید شاید صحنه درگیری را اشتباه گرفته‌اید؛ در خیابان با سایه‌ها می‌جنگید حال آن که در میدان وجدان‌های مردم خاکریز هایتان پی در پی در حال سقوط است. ۱۶ آذر دانشگاه را تحمل نمی‌کنید. ۱۷ آذر چه می‌کنید؟ ۱۸ آذر چه می‌کنید؟ چشمانی را که در صحن دانشگاه به رزمایش‌های بی‌فایده افتاده و آنها را نشانه ترس یافته چگونه تسخیر می‌کنید؟ اصلا همه دانشجویان را ساکت کردید؛ با واقعیت جامعه چه خواهید کرد؟

اینها سخنانی است که ما از روی خیرخواهی می‌گوییم و شنیده نمی‌شود. اگر می‌شنیدند راه پیروزی خیلی نزدیک می‌شد؛ آن پیروزی را می‌گویم که عبارت از غلبه یک حزب نیست، بلکه فراگیر شدن بلوغ یک ملت است؛ آن پیروزی که انسان‌ها را همچون جوانه‌های یک مزرعه یکی یکی و گروه گروه بزرگ می‌کند و بی آن که لازم باشد هویت خود را از دست بدهند سبز می‌کند، تا جایی که خود زندانبانان از کارهایی که می‌کند خجالت بکشد.

اخیرا شنیدم بسیج دانشجویی یکی از دانشگاه‌ها در مراسم خود برای مخالفان هم فرصت سخن گفتن قرار داده است؛ این یک شروع خوب است. یا شنیدم که در عید غدیر مخالفان مردم به یکدیگر شال سبز هدیه می‌دهند. از دیدگاهی که این همراه شما می‌نگرد این را بزرگترین عیدی است. زیرا این ما نبودیم که سبز را انتخاب کردیم، بلکه سبز بود که ما را برگزید. آیا ممکن است که این رنگ، برادران ما را نیز برگزیند؟ آری ممکن است، زیرا

ذی‌جود کسی است که به حيله حيله‌زننده نگاه نمی‌کند، و راه سبز شدن بر هیچ کس بسته نیست.